

[Justitsministeren.]

bedsomraade, maa det maaske være mig tilladt at aftørre et Par Smaapletter fra Berøringen af to mindre Spark, dirigeret af de to ærede Medlemmer, de Herrer Søren P. Larsen og Edvard Sørensen, og sigtende mod en forhenværende Socialminister, der har adskillige Berøringspunkter med den nuværende Justitsminister. Jeg plejer ellers, af forstaaelige Grunde, ikke længere at reagere over for de mange Urigtigheder og Misforstaaelser, der stadig forlyster sig med Socialminister Steincke eller Socialreformen, men i dette Tilfælde skylder jeg de to ærede Medlemmer og deres Autoritet i Venstrebladene at svare med et Par Ord, ogsaa fordi de ikke venter det.

Se, alt levende af Betydning har jo Fjender i sit eget Indre. En Forfatter med en saa levende Sans for Stil og Ondskab som Hr. Anders Vigen vilde tale om Indvoldsorme, men dette Billede vilde slet ikke passe paa Socialreformens Angribere, der netop, maaske ogsaa fordi en Del af dem selv har stemt for den, kun opererer paa Overfladen, kun bider i Skindet og aldrig naar ind til de ædlere Dele.

Det samme gælder de to ærede Medlemmer. Det gælder det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, der i sin Diskussion foreleden med det ærede Medlem Hr. Strøm — det kan ses paa Sp. 1464 — betegnede det som en ren Lykke, at jeg ikke fik gennemført mit Forslag i sin Tid om Laan hos Kommunen. Det ærede Medlem ved meget godt eller burde i hvert Fald vide, at mit Forslag om Laan hos Kommunen selv oprindelig dels var saa begrænset, dels knyttet til saa strenge Betingelser, at Kravet om Tilbagebetaling her var paa sin Plads. Der var med andre Ord dengang Tale om en speciel Institution til Afhjælpning af et vist Tomrum, som Hjelpekassernes Bortfald straks vilde medføre, medens tilsvarende Betragtninger ikke har nogen som helst Realitet, hvor det drejer sig om en almindelig Afhjælpning af Trang, altsaa om Kommunehjælp, Hjælp med Retsvirkninger, hvor den af mig foreslaaede Erstatnings- og Tilbagebetalingspligt ikke havde væsentligt andet Indhold end den tidligere gældende Fattiglov af 1891, § 34. Men hvorfor gør det ærede Medlem sig da skyldig i en saadan Sammenblanding af to principielt set forskellige Hjelpeformer? Forbehold sligt for „Fyns Tidende“, hvis Sandhedssøgen jo ikke stræber mod Højderne, men forskaan det høje Folketing for den Art Begrebsforvirring!

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen mener — eller siger i hvert Fald Sp.

1471 —, at naar Socialreformen i sin Tid blev saa relativt vel modtaget, skyldes det den af mig opreklamerede Tro paa, at Socialreformen betød en Forenkling, noget, det ærede Medlem ikke kan faa Øje paa, hvad jeg selvfølgelig maa tro, naar han siger det. Andre almindelige dødelige forstaaar derimod, at naar man afløser ca. 50 indbyrdes modstridende Love og Lovbestemmelser med 4 systematiske Love, naar man afskaffer haabløst udviklede Regler om Erhvervelse af Forsørgelsesret, den legale Rødekommune o. s. v., o. s. v., saa er der Tale om en gennemgribende Forenkling, en Forenkling, der ogsaa naas ved at erstatte de tidligere Hjelpekassebestyrelser, Vægeraad og delvis Politi og Amt med et eneste socialt Udvalg i hver Kommune. At dette sidste ikke ogsaa faar mindre at bestille end alle de andre tilsammen, er en Selvfølge, men det har ikke noget med Forenkling af Fortidens Lovmylder og Administrationsroderi at gøre. Dette synes det ærede Medlem ikke at forstaa. Jeg maa da nøjes med Forstaaelse fra deres Side, som virkelig har sat sig ind i baade den tidligere og den nuværende Lovgivnings Opbygning.

Samme ærede Medlem føjede til sin urigtige Fremstilling af dette Forenklingsproblem en personlig Uartighed over for mig, idet han tilføjede, at jeg efter hans Mening var den dygtigste Mand her i Landet paa Reklamens Omraade, vel at mærke, naar det drejede sig om egne Frembringelser, og han sigtede ogsaa her til Agitationen for Socialreformen, som jeg personlig ærlig talt troede, at jeg havde slidt for af Hensyn til Børnene, de gamle, syge og fattige og ikke af Hensyn til mig selv. Jeg skal ogsaa med Glæde reklamere for det ærede Medlems Frembringelser, hvis han blot vil paavise mig, hvilke af disse der er Reklame værd.

Det var i øvrigt ikke særlig mange eller betydningsfulde Bemærkninger, de ærede Partiordførere ofrede Justitsministeriet, hvilket jo kun kan glæde, og særlig glædede det mig, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, som i Fjor var relativ utilfreds, i Aar gennem sin Tavshed antydede sine venlige Følelser, hvad det ærede Medlem ogsaa havde Grund til, da de særlige Ønsker, han i Fjor fremsatte, saa vidt ske kunde, er imødekommet. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Tavshed tør jeg derimod ikke tyde som Tegn paa Tilfredshed, men det gaar nok endda.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, rettede en Henstilling til Justitsministeren om at tage Skridt til en generel Ordning vedrørende de danske frivillige,